

HET MEISJE VAN LOEVESTEIN

STELLA SYKORA - 11 jaar

De klok slaat 11 uur, ik ben te laat.

Zo snel ik kan ren ik over de versleten keien van de binnenplaats.

Misschien zijn ze nog niet begonnen?

Dan heb ik ongeveer nog een minuut, hooguit twee!

Dat zou ik, als ik heel erg mijn best deed, misschien zelfs nog wel halen!

Ik probeer om nog sneller te rennen, er komt een steek op in mijn zij die me probeert te dwingen om langzamer te gaan.

Maar daar geef ik niet aan toe hoor, Ha! Dan ken je mij nog niet! Ik blijf gewoon lekker door rennen!

In mijn haast bots ik tegen de soldaat die bij de deur op wacht staat.

Met mijn hoofd bonk ik hard tegen het ijzer van zijn borstplaat.

Een pijn als van een blauwe plek schiet door mijn hoofd en kreunend wankel ik naar achter.

"He, kijk toch uit joh! Ik sta hier niet om voor kussen te spelen!"

De soldaat heeft een zwaar accent.

"S-sorry" mompel ik met een hand op mijn pijnlijke voorhoofd.

"Sorry? Het spijt me, mijnheer, graag! ik ben je broertje niet"

"O, Het spijt me, mijnheer!" antwoord ik met een overdreven kakstem, en voor de soldaat iets kan zeggen, glip ik langs hem naar de deur.

Het is een dikke, zware, eikenhouten deur die, als ik hem open duw, zwaar kraakt en met een harde klap achter me dicht valt zodat de hele vloer trilt.

Het galmt door de ruimte.

Er valt een stilte waaraan duidelijk te horen is dat er kort geleden nog stemmen klonken.

Ik kijk in de ogen van minstens honderd mensen die me kwaad aankijken.

"Hallo" mompel ik, het allerstomste woord dat ik ooit gehoord heb.

Snel grijpt de priester in: “Ah, fijn dat je er bent, zou je alsjeblieft op een van de banken willen gaan zitten? Dankje.”

Alle mensen draaien zich weer om naar de priester die rustig verder gaat met zijn verhaal alsof er niets gebeurd is.

Ik luister met een half oor naar wat de priester vertelt terwijl ik tussen de houten banken loop op zoek naar een plek.

Tussen alle mensen in zie ik Splinter zitten, hij zwaait naar me en wenkt me.

Snel loop ik naar hem toe en ga naast hem zitten.

“Waarom was je te laat voor de kerkdienst?”

Splinter is een knappe jongen met halflang zwart haar en blauwe ogen en zijn wangen en zijn neus zitten vol sproeten.

Hij heet eigenlijk Godfried maar omdat hij ooit als dreumes zonder ouders bij de familie Heuvel aan kwam lopen en nooit meer is weggegaan noemt iedereen hem Splinter.

“O, ik was de tijd vergeten.” mompel ik een beetje beschaamd.

“Ach joh, dat kan iedereen gebeuren, meneer Heuvel vertelde zelfs een keer dat de priester zelf een keer te laat was!”

Ik glimlach, zelfs als je Splinters huis in brand zou steken zou hij nog niet boos worden!

Ik wil nog iets zeggen maar omdat we boze blikken van de mensen om ons heen krijgen die hun vinger voor hun mond houden, houd ik mijn mond maar en probeer ik te luisteren naar wat de priester te vertellen heeft.

Ik stond al genoeg voor schut.

Hij zegt iets over dat De Zwarte Dood is uitgebroken in onze stad en dat het een straf van

God is enzovoorts.

Ik luister eigenlijk maar half, en kijk om me heen naar de zo bekende beelden, schilderijen, pilaren en kroonluchters.

Na een tijdje merk ik dat de mensen om me heen opstaan en ik hoor banken over de tegels schuiven.

De mis is afgelopen, de kerk stroomt leeg. Iedereen loopt naar de uitgang, behalve een persoon, de priester zelf, maar dat is logisch. Maar... In plaats van dat hij naar de deur achter het altaar loopt, loopt hij naar een wandkleed aan de andere kant van de kerk. Ik kijk naar hem en zie hoe hij het wandkleed opzij schuift en er een geheime gang verschijnt.

De priester kijkt om zich heen en snel buk ik, dan verdwijnt de priester in de donkere gang.

Nu pas merk ik dat Splinter op me wacht bij de uitgang.

“Kom je?” Hij lijkt niks gemerkt te hebben.

“Wacht even, ik kom zo!” zeg ik snel. “Wacht maar bij de waterput ik, eh, strik even mijn veter.”

Splinter haalt zijn schouders op en draait zich dan om.

Als hij weg is ren ik naar het wandkleed waar de priester achter verdwenen is en schuif het opzij.

Voor me verschijnt de gang, het is pikkedonker.
Ik aarzel maar zet dan toch een stap naar
binnen, en dan nog een.

Langzaam loop ik het duister in.

Ik laat het wandkleed achter me dicht schuiven,
en nu valt ook het laatste beetje licht weg.

In het aardedonker leg ik mijn hand op de koude
muur en steek de ander voor me uit.

Zo loop ik een hele tijd door, af en toe struikel ik
over iets wat op de grond ligt en er blijven
allemaal spinnenwebben aan mijn gezicht en in
mijn haren kleven.

Na een tocht die eindeloos lijkt te duren, houd
de muur op en val ik opzij.

Ik klap met mijn gezicht op de grond en voel
warm bloed uit mijn neus stromen.

Ik onderdruk nog snel wat gevloek.

Dan krabbel ik overeind, en merk dat ik in een
iets breder vertrek ben, aan het eind staat
een deur op een kier en er komt licht uit.

Naarmate ik er dichterbij kom, hoor ik
ook stemmen.

"Alstublief! Alstublief! De mensen hebben het recht om het te weten! Ik smeek het u!" Er zit een snik in de mannenstem.

"Onzin!" Dat is de stem van de priester. "Als iemand erachter komt dat De Zwarte Dood geen straf van onze lieve Heer is maar door de ratten komt, dan denken ze dat ik ze voorgelogen heb, gooien ze me op de brandstapel, en ze zullen niet meer in onze lieve Heer geloven!" Ik sluip dichterbij de deur toe en kijk door de kier.

Wat ik zie is niet bepaald vrolijk, in het midden van de kamer hangt een soort grote kooi waar een oude man gekleed in vodden zit, zijn haren zitten in de klit en hij heeft overal littekens, met zijn gerimpelde handen houdt hij de tralies van zijn kooi vast, ik zie dat een hand een vinger mist.

Voor de man staat de priester, met zijn rug naar de haard waarin een mooi vuur brandt, in het vuur ligt een gloeiende ijzeren staaf.

De priester draait zich om en pakt de staaf: "Als je het echt zo graag wilt..., je vraagt er gewoon om!"

Ik weet wat er gaat gebeuren en zo snel mogelijk wend ik mijn gezicht af, ik doe mijn oren dicht om de waarschijnlijk komende gil niet te hoeven horen, even gebeurt er niks, maar dan hoor ik de kreet van pijn van de arme man zelfs door mijn handen heen.

Langzaam laat ik mijn armen zakken, ik beef helemaal van afschuw.

Hoe kan de priester nou zoiets doen!

Het duurt even voor ik weer door de kier kan kijken.

De man in de kooi heeft zijn arm vast en jammert zachtjes.

Vanaf waar ik sta zie ik de rode streep waar al een blaar begint te komen.

"Alstublieft, mijnheer, niet nog een keer, alstublieft!" Zegt hij tegen de priester, die zijn stok alweer heeft opgeheven.

De priester grijnst: “Had je maar niet moeten rondvertellen dat De Zwarte Dood door ratten komt!” en hij zwaait de staaf naar achter.

Ik kan er niet meer tegen, ik duw de deur open en ren naar de priester, ik grijp zijn arm en roep: “Stop!”

Verward kijkt de priester naar mij: “Wat, wat doe jij nou hier?”

Ook de oude man in de kooi lijkt met stomheid geslagen, hij gaapt me met open mond aan.

Opeens weet ik niet meer of dit wel zo'n goed idee was.

“Eh...” mompel ik, maar dan herpak ik mezelf:

“Dit kunt u niet maken, wat heeft hij verkeerd gedaan!”

En ik knik in de richting van de oude man.

Die lijkt weer bij zijn positieven te komen en trekt dan wit weg.

“Meisje!” Zegt hij met een schorre stem:

“Meisje, ren weg! Ren zo ver weg als je kan! Hij is niet goed! Je zult sterven!”

Dat geloof ik direct, ik wil plotseling dolgraag wegrennen maar mijn benen gehoorzamen niet.

Ik kijk naar de man waarvan ik ooit dacht dat het een aardige, goedbedoelende priester was.

En opeens doen mijn spieren het weer, ik stuif weg, met de priester vlak achter me aan.

Ik hoor hem hijgen, zo snel als ik kan ren ik door de donkere gang terug naar de kerk, ik heb hooguit 5 meter voorsprong!

Achter me hoor ik een gil en een klap, waarschijnlijk is de priester gevallen.

Ik kijk niet om en duw het wandkleed opzij, ik sprint naar de deur, duw de klink naar beneden en... niets! Op slot!

Ik kijk om me heen, de priester is nog niet door het wandkleed gekomen, ik heb een redelijke voorsprong.

Er is nog een andere deur in de kerk, naar de toren. Ik ren er heen en duw hem open, voor me zie ik de houten trap en ik zet mijn voet op de eerste treden, dan hoor ik het schuiven van slot en kijk ik om.

De priester is ook in de kerk.

Ik spring de treden op, paniek schiet door me heen.

Als ik ongeveer 20 treden heb gehad, hoor ik onder me de eerste treden kraken, de priester is nu al begonnen aan de klim!

Ik voel een steek in mijn zij maar de adrenaline zorgt dat ik toch nog harder ren.

Ik wist niet dat ik het in me had om zo hard te rennen, ik denk dat ik in ongeveer 10 minuten een trap van ongeveer 300 treden ben opgesjeesd.

Ik zet de laatste stap van de trap en duw de kleine deur open.

Ik sta in een ronde kamer.

Er is geen andere deur in de kamer, ik zit vast. Of... er is een raam!

Ik sprint erheen en kijk naar buiten.

Meteen deins ik terug, te hoog, veel te hoog!

Als ik spring, zal ik het nooit overleven.

Maar het moet wel, tenzij ik me wil laten pakken door de priester!

En wie weet wat er dan met me zal gebeuren!
Ik kijk nog eens uit het raam, bijna recht onder
me, iets meer naar links, niet eens zo heel
veel lager, is een klein dakkapelletje, als ik daar
op spring, als ik goed naar links spring, kan
ik het misschien nog overleven!

Achter me kraken de treden van de trap
gevaarlijk, het rode hoofd van de priester
verschijnt
in het trapgat!

Als de priester mij ziet, slaakt hij een
trionfantelijke kreet en stormt hij mijn kant op.
Ik klim op de vensterbank en kijk naar beneden,
het is nu of nooit.

De priester is nu bijna bij me en strekt zijn lange
arm uit om mijn jurk vast te pakken.

Ik wil springen maar ik durf niet!

Nu is het te laat, de krankzinnig geworden
priester grijpt me bij mijn jurk en ik schreeuw!

In een poging mezelf te verdedigen, schop en sla
ik om me heen, zonder precies een doel te
hebben.

Ik hoor een woedende kreet en voel de greep
om mijn jurk verslappen.

Maar door de kracht van de schop, verlies ik
mijn evenwicht!

En ik val, achterover, naar rechts... Te ver naar
rechts.

